

***„Téged dicsérni Atya, hatalom Istene, Erő, Fenség, Téged
dicsérni Fiú, alázat Gyengédsége, ó Szelídség,
Téged dicsérni Lélek, ó Te lebegő, tiszta Láng,
Téged dicsérni most, most és szűnhetetlen és mindörökké,
és csak mondani, csak énekelni, csak megállhatatlan lobogni:
dicsőség Teneked, dicsőség Atya, Fiú és Szentlélek, ó, Te
Egyetlenegy, ó Te Szent, ó Te Háromság.”***

Szentháromság vasárnapja

MTörv 4,32-34.39-40

Róm 8,14-17

Mt 28,16-20

Istent mi Atyánknak hívjuk.

Nem rettenetnek, nem a vihar Istenének, hanem a mienknek, a mi Atyánknak.

És tudjuk, ha zörgetünk nála, az ajtó nem marad zárva.

És a kinyitott ajtón a tékozlóra is, ha rongyokban jöttünk, fut felénk, és mosolyába öltöztet bennünket Isten, mert Ő Atyánk nekünk, Ő édes, és mi is édesek vagyunk, édes gyermekek.

És a Fiú, Ő sem idegen, hiszen mindenben hasonló lett mihozzánk, és velünk mindenben együtt érezett. Érez mindent, visel bennünket.

Nem úgy, mint kényszerű terhet,

hanem olyan keresztet, amelyet az Ő erős, nagy vállán örvendezve vihet, mert a testvéreinek nevezett minket.

Nem vagytok idegenek - mondta - nem vagytok szolgák, hanem az én jóbarátaim.

A Lélek pedig olyan közel van mihozzánk, úgy itatja át a lelkünket, a lényünket, hogy ennél közelebb senki, egyetlen bizalmasunk sem lehet hozzánk.

Ő az Isten, a mi Atyánk, a mi Testvérünk, és a mi Vigasztalásunk.

A mai ünnepen, amikor a Szent-Háromságot, a Háromságos Szent-Egyetlent, az Istent ünnepeljük itt, ez az ünnep mégis ennél magasabbra vezet bennünket, egy magas, egy igen-igen magas hegyre visz fel.

Istent ma ezen az ünnepen nem innét, nem önmagunk kicsinységétől, még csak nem is önmagunk Isten által önmagához fölmagasztalt

méltóságából szemléljük, a mai ünnep Őt magát,

Őt, az Egyedülit, az Ő titokzatos mélyét tárja föl előttünk.

Ezt a Mélyet szem nem látta, és nem is láthatja, és szív nem fogta fel.

Ebbe a magasságba nem kísér el bennünket az elme világa,

itt magunk ereje nélkül, itt ma egyedül abban a Fényben bízva,

aki felragyogott, akit elküldött nekünk Igének, Igazságot taníthat,

itt, ebben a Mélyben egyedül annak a Léleknek kezére támaszkodva,

aki Ő egyedül látja át és járja szabadon ezt a Mélyet, egyedül Ő vezet bennünket, és Ő igazít el.

Mert Istent ma úgy kell szemlélünk, ahogyan Ő van önmagában,

és így önmagában hogyha nézzük, arra gondolunk, hogy Isten Atyja önmagának.

Isten Atyaként önmagára tekint.

Atyaként - ez a szó erőt jelent és hatalmasságot, méltóságot, tekintélyt és uralmat, mert az Atya ilyen. Az atya oszlopa a családnak.

Az Atya a Sziklakő, és minden őbenne nyugszik és benne él.

Az atya gazdagsága nyújtja a kenyeret, és az atya oltalma öleli át és óvja meg a családot.

Isten ilyen. Isten önmagának ilyen. Isten önmaga ereje. Isten önmaga uralma.

Mert önmagát Ő a kezében tartja, megrendíthetetlen teljes erővel, átölelve fogja, ezért Őt Atyának nevezzük.

Isten Atya. Ez az uralom, az atyaság Isten mélyén a Szeretet fensége.

Ez az erő, amely átöleli Őt, a Végtelenséget, a Jóság magasztossága. Isten jósága ilyen erő.

Isten a Szeretet. Milyen rendíthetetlen Sziklakő!

És Isten mélyén, ha szemlélődünk tovább, látjuk a fiúságot. Isten önmaga Szülötte.

Ebben a Mélyben, itt, az Isten életének végtelen titkában öröktől születik az Egyszülött.

A fiúság pedig alázatot jelent. A Fiú az engedelmes, a Fiú a szolgáló. Ő szolgál és Ő hűséges.

És Isten ilyen. Isten Úr, Isten erő, Isten hatalom és fenség, és Isten alázat.

Végtelenül kedves. Isten a szerénység.

Úgy simul oda Isten önmagához, úgy, az Ő kebelén nyugszik el, ahogyan az édes gyermek elalszik az édesanya ölében.

Ő Isten fiúsága. Övé minden, ami az Atyáé.

De Ő önmagában Atyja nélkül, ó milyen szerény, milyen alázatos.

Csak az Atyától vesz, amit nála látott.

És az Atya ajándékos kezéből, az örök, a végtelen Szeretet hatalmát úgy öleli át,

úgy születik ebben a mozdulatban, hogy ott marad az ölelésben,

csendben, hangtalan zengi, zengi a Szeretet dalát, Ő az Ige, az Isten Örök Zengése.

Isten ilyen.

És Isten Lélek. Lélek önmagában.

És ez a szó azt jelenti, amit jelzőként e szóhoz mindig hozzá szoktunk tenni: szent, szentség.

A Lélek a Szentség. A Lélek az áttetsző, finom, a Lélek az üde, amilyen az illat. Ilyen az Isten.

Azért ilyen, mert Isten, az Atya az erő. És Isten, a Fiú az engedékeny alázat.

Olyan békét ünnepel, olyan megzavaratlan, tiszta harmóniát,

hogy ez a harmónia az Ő szentsége, a tündöklő Fény a dicsősége, a Szentség,

és leheli az Atyának és Fiúnak egymással ölelkező végtelen tekintete

a Lelket magát, Istent, a Szentséget.

Íme, kedves testvéreim a titok, amelynek magasába a mai ünnep vezet el bennünket.

A titok az, hogy Isten Atya, Erő, Hatalom, a Szeretet Fensége.

A titok az, hogy Isten alázat, az engedékenységtisztasága.

A titok az, hogy az Atya és a Fiú ünnepe a Lélek lobogása.

E titkot engedjétek meg meg, hogy ezen az ihlető és ihletett helyen, egy képpel is szemléltessem.

Itt vagyunk a hegyen. Hegyen, magason, szikla gazdagság, életet áraszt és örömet - íme, az Atya jelképe.

S ha erről a hegyről ha lenézünk, egy tiszta víztükör öleli körül a hegyet,

és magába fogadja a szeretetet, a hegy ajándékát. Íme, a Fiú képe.

És itt áll a csúcson a szentély, a templom. Íme, a Lehelet, Atyának és Fiúnak Békéje.

Íme, a Szentség, a Lélek.

Amikor így szemléljük Istent, amikor önmagunkról megfélekezve Isten mélységes titkába nézünk,

akkor ezen az ünnepen álljunk oda az angyalok, a megszámlálhatatlan sereg körébe, és arkangyaloknak és keruboknak és szeráfoknak szüntelen zengő hangjával mondjunk dicséretet,

dicsérjük Őt, az Atyát, hiszen megilleti Őt a dicséret, hiszen övé a hatalom, hiszen Ő az Erő,

hiszen Ő a Szeretet magasztossága, hisz Ő a Szeretet gazdagsága.

Dicsőítsük Őt és áldjuk, áldjuk ne a mi erőnkkel,

hanem azzal a titokkal, amelynek Forrását tudjuk, de nem a szívünkkel.

Csak áldjuk, csak mondjuk tehát: Dicsőség Teneked Atya, dicsőség Teneked Szeretet hatalma,

ó Dicsőség, hogy Te vagy a Rendíthetetlen, a Szikla vagy,

hogy Te vagy a Minden, a Végtelenség vagy és nem ismeresz romlást.

Dicsőség Teneked Szeretet Fensége. És dicsőség Teneked Isten Alázata.

Ó, dicsőség Teneked, Te kedves, Te engedékeny, Isten Fiúsága, megillet Téged a dicséret.

A Te nevedre térde hajtanak egek és földek, Te nevedre hódolnak világok és alvilágok,

és a mi szívünk, a mi egész életünk énekel Téged:

Ó Bárány, ó Istennek kedvence, ó Te gyengéd, ó, Te ki nem tettél semmit önmagad kedvéért,

aki Te, egyedül Te láttad a Szeretetet, és tudtad e Hatalom fensége előtt önmagad e Tűzbe vetned,

és égsz mindörökké ott az Atya ölében.

Ó, tündöklő Fiúság, megillet Téged a dicséret, az alázat himnusza.

És Téged ó Lélek, Te Ünnepe, ó Te ölelkezésnek tiszta Lehelete,

Ó Te Szent, Te ragyogó, Te megérinthetetlen, Te megtörhetetlen Fényesség,

Te Isten, Te dicsőség Teneked Isten, aki Lélek vagy, aki dicsőséges,

akiből árad önmagad teljessége és önmagadban áradsz el a végtelenségig, ó, Te ígézett Szent Lélek!

Téged dicsérni Atya, hatalom Istene, Erő, Fenség, Téged dicsérni Fiú, alázat Gyengédsége, ó Szelídség,

Téged dicsérni Lélek, ó Te lebegő, tiszta Láng,

Téged dicsérni most, most és szűnhetetlen és mindörökké,

és csak mondani, csak énekelni, csak megállhatatlan lobogni:

dicsőség Teneked, dicsőség Atya, Fiú és Szentlélek, ó, Te Egyetlenegy, ó Te Szent, ó Te Háromság.

Ámen.

2021. május 30.

Takács Gyula plébános atya